

BEGROETING en OPENINGSWOORD

De genade van de Heer Jezus Christus,
de liefde van God, onze Vader,
en de gemeenschap van de heilige Geest zij met u allen. AMEN.

Broeders en zusters, ik heb u zojuist begroet met woorden die niet de mijne zijn. En daar ben ik blij om. In elke overgeleverde formule voor begroeting en verwelkoming wordt een kracht opgeroepen die mensen nodig hebben om hun band van vriendschap en genegenheid te bevestigen en te hernieuwen. Die kracht wordt ons door de heilige Geest verleend, en het is in die kracht dat wij niet alleen gemeenschap vormen maar ook kunnen bidden tot de Heer. Hiervoor zijn we dan ook samengekomen: om te bidden en te danken in een geest van waarheid en daarin te volharden. Bidden wij eerst om ontferming.

1^e lezing	Gen 18, 20-32	<i>(Misschien maar tien rechtvaardigen)</i>
2^e lezing	Kol 2, 12-14	<i>(God heeft onze zonden vergeven)</i>
Evangelie	Lc 11, 1-13	<i>(Vraag en u wordt gegeven)</i>

HOMILIE

Veel mensen van wie je het niet zou verwachten zeggen dat ze af en toe bidden. Gelovig noemen ze zich niet, maar bidden, ja! Ach, ik weet het wel, dan gaat het niet over wat wij bidden zouden noemen. Dat bidden van randkerkelijken is doorgaans niet meer dan even de vingers kruisen als er een lastig moment komt, of een gebaar maken naar de hemel als het geluk je toelacht. Dat bidden is zoveel als een emotie uiten. Ze zeggen geen gebeden op, meestal zeggen of vragen ze niets, de moderne bidders. Ze laten wel gedachten opkomen, verlangens en wensen, over mensen en dingen die hen bezighouden, over de zin van het leven.

Als je deze mensen de bijbelteksten zou voorleggen die zojuist werden gelezen, dan zouden ze hun manier van bidden daar zeker niet in herkennen. Maar of ze meer reserve hebben tegenover die bijbelse manier, meer bedenkingen dan wij die o zo goed weten wat echt bidden is, dat is nog maar de vraag. Neem nu het verhaal over het gebed van Abraham. Je kunt er jaloers op zijn dat hij zo vertrouwelijk omgaat met God. Maar schaamteloos met God marchanderen tot je het onderste uit de kan hebt gehaald, dat is toch iets heel anders dan bidden, zeker anders dan wat wij gewend zijn. Wel, er valt nochtans iets uit te leren.

Abraham vroeg niets voor zichzelf. Hij nam het op voor de onschuldige inwoners van het verloederde Sodom die samen met de booswichten de dood ingejaagd zouden worden. Hij speelde handig in op Gods rechtsgevoel. “Hij die rechter is over de hele aarde, zou Hij onrechtvaardig handelen?” En stap voor stap haalt Abraham zijn slag thuis. God liet zich vermurwen. Tien onschuldigen, het volstaat om de hele stad te sparen. Het is een bemoedigend verhaal. Je kunt het leven van mensen redden, als je maar bij God blijft aandringen.

Ook Jezus bad anders dan zijn leerlingen gewend waren. Een van hen vroeg om het gebed te mogen kennen dat het zijne was. En Jezus leerde de woorden van het onzevader. We kunnen ze makkelijk omzetten in aanwijzingen voor het bidden. Je mag God aanspreken als vader, niet alleen de jouwe, maar die van iedereen. Vraag dus niets voor jezelf alleen, vraag het voor allen. Maar begin met te vragen wat God zelf aanbelangt. Vraag hem dat zijn naam geheiligd wordt. Dat *Hij* ervoor zorgt dat wij zijn naam heiligen. Dat doen we door hem met eerbied te noemen bij zijn naam. Die luidt, zoals Abraham ook wist: ‘Ik zal er zijn voor jullie.’ Waar God werkelijk aanwezig mag zijn, daar wordt de wereld anders. Vraag daarom aan God dat hij zijn koninkrijk laat komen: gerechtigheid en vrede waarnaar alle mensen uitzien – mensen van goede wil.

Vraag daarna wat belangrijk is voor jezelf en voor ons allemaal. Denk daarbij aan het heden, het verleden en de toekomst. Voor het heden moet je alleen vragen wat iedereen nodig heeft. Die vraag sluit wel een opdracht in: de taak die erin bestaat ervoor te zorgen dat alle noodlijdenden krijgen wat ze broodnodig hebben. Vraag voor het verleden dat God ons bevrijdt van de schuldenlast die weegt op ons geweten. Anders blijft onze toekomst erin gevangen zitten. Vergeet daarbij niet hetzelfde te doen jegens hen die bij jou in de schuld staan. En om in de toekomst goed te kunnen leven volstaat het te vragen om het nodige verzet tegen de zuigkracht van het kwaad. Doe dat nu, in het heden.

Bij de aanwijzingen die Jezus gaf, zullen de leerlingen misschien wel gedacht hebben aan het voorbeeld van Abraham. Als hun vragen bij God geen gehoor lijken te vinden, mogen ze het toch niet opgeven. Blijven aandringen, op het onbeschaamde af, luidt de boodschap. God handelt immers nooit onder de maat. Zeker niet onder die van mensen. Als er dus al mensen zijn die op ongelegen momenten hun goed hart laten spreken, hoeveel te meer dan God die zich de Vader van allen laat noemen. Wat die Vader schenkt, gaat elke maat te boven. Altijd staat Hij gereed om het grootste cadeau te doen: de gave van de Geest.

De Geest – zijn we daar iets mee? Jazeker. Het is de Geest die ons doet bidden. Het is de Geest die ervoor zorgt dat we niet ontmoedigd raken. Hij is de levensadem, de gezindheid waarin je op een goede manier met mensen en dingen omgaat. De gezindheid waarin je God aanspreekt als Vader, als iemand bij wie je met een Abrahamitische durf kunt aankloppen. Ziet u, we staan weer bij het

begin van de Schriftlezingen van deze zondag. Is er ondertussen iets veranderd?
Nee, tenzij je eigen hart dat zich nu geleidelijk bekeert tot de wil van de Vader.

En de wereld dan? Ach, Albert Einstein had gelijk. Door te bidden verander je
de wereld niet, zei de geleerde. Je verandert jezelf, en zo verander je de wereld.